

GERARD PADRÓ I MIQUEL, ESTUDIÓS DE MIRACLES ECONÒMICS

UNA ENTREVISTA D'ANTONI OLIVÉ I TOMAS

Gerard Padró i Miquel (Manresa, 1977) és fill i nét de calafins. Tot i que va créixer a Barcelona, on treballaven els seus pares, va passar molts caps de setmana i tots els estius a Calaf, on vivien els seus quatre avis. Els lligams amb Calaf no s'han interromput mai, ni tan sols quan va anar a estudiar a Anglaterra i als EUA.

Es va llicenciar en economia a la Universitat Pompeu Fabra (2000), amb la nota més alta des de la creació de la universitat. Va fer un màster en econometria i economia matemàtica a la London School of Economics (2001). I finalment es va doctorar en economia al Massachusetts Institute of Technology (MIT) de Boston (2005). Actualment és catedràtic d'economia a la London School of Economics. Els seus àmbits de recerca són el creixement i el desenvolupament econòmic i l'economia política. Ha publicat articles a les revistes acadèmiques més prestigioses del món, és editor i revisor d'algunes d'aquestes revistes, és membre de diversos grups de recerca, ha obtingut nombrosos reconeixements acadèmics... un currículum per caure d'esquena. És també un dels sis membres del Col·lectiu Wilson, un grup d'acadèmics catalans reconeguts internacionalment que es va constituir per desmuntar els arguments econòmics contraris a la independència de Catalunya.

—De Calaf a Barcelona, de Barcelona a Londres, de Londres a Boston, de Boston a Londres...

—Durant l'últim any a la Universitat Pompeu Fabra alguns professors em van enredar perquè fes el doctorat. Vaig aconseguir una beca de «la Caixa» per anar a fer el màster a la London School of Economics. Després del màster em van concedir una beca del Banc d'Espanya i una beca de la Fundación Ramon Areces per fer el doctorat al MIT de Boston. La primera feina després de doctorar-me va ser a la Universitat de Stanford, a Califòrnia. Vaig viure dos anys a San Francisco. Califòrnia és molt lluny de Barcelona, no hi ha vols directes, fins i tot trucar per telèfon era complicat per la diferència horària, una àvia es va posar malalta... I em van trucar de la London School of Economics per si volia anar-hi. Hi havia un grup de recerca molt bo, tant en desenvolupament com en economia política, els meus camps, i vaig acceptar.

— Tornaries a Catalunya?

—Ara mateix és molt difícil perquè a Catalunya hi ha molta incertesa i no hi ha marge per muntar projectes engrescadors. Acadèmicament suposaria per a mi baixar uns quants esglaons. Ara sóc al món anglosaxó, que és millor. I hi ha una altra raó més personal: la meva dona és americana, filla

de refugiats de Laos, i Londres és a mig camí de Catalunya i dels EUA.

— **Som molt lluny, a Catalunya, dels anglosaxons?**

— Les distàncies s'han escurçat bastant, d'enchà de la creació de la Universitat Pompeu Fabra i de la implementació per Mas-Colell i d'altra gent d'un model acadèmic més americà, consistent a fitxar investigadors i professors en el mercat mundial, en lloc del model més endogàmic de la universitat mediterrània. Aquí els estudiants fan el doctorat amb els seus professors i aquests els guarden la plaça per quan es jubilin... En algunes universitats catalanes (UPF, UAB) això ja no passa i s'ha avançat molt en els darrers anys, però a la majoria d'universitats catalanes i espanyoles encara pesa molt la contractació funcional dels professors. I el que faig jo, que és recerca, necessita recursos i ja veurem si n'hi haurà. Veurem si la recerca podrà sobreviure a les retallades que hi ha hagut i a les que hi haurà.

— **Quines són les principals diferències entre el nostre sistema universitari i l'anglosaxó? Hi ha més participació de l'empresa privada, que aquí és força mal vista?**

— Les millors universitats aconseguen ajuts d'empreses. Molts diners per a recerca provenen d'empreses privades que s'adrecen a un departament acadèmic perquè els resolgui un problema tècnic. Per tant, hi ha una confluència d'interessos entre empreses amb una tecnologia capdavantera i investigadors d'un departament universitari que volen fer recerca en aquesta tecnologia. Al voltant de les millors universitats americanes hi ha empreses petites que han sorgit de la mateixa universitat, a iniciativa de científics que fan un descobriment i el volen comercialitzar i creen la seva pròpia empresa en el viver d'empreses de la universitat. És una relació bidireccional entre la universitat i el món empresarial.

També hi ha diferències en el disseny dels llocs de treball. En una universitat de recerca no pot ser que els professors facin dues-centes hores de classe a l'any. Si les fan, llavors no investiguen. Als EUA hi ha universitats de recerca i universitats que fan una tasca estrictament docent. Allí està separat. Aquí està barrejat. A Espanya hi ha més de seixanta departaments d'economia, però jo gairebé no en conec cap professor, perquè els professors d'aquests departaments no fan recerca ni van a congressos, cosa que tindria sentit si fessin moltes hores de classe, però a la universitat pública espanyola el professorat no fa gaire hores de classe ni publica articles acadèmics en revistes internacionals. I el salari és el mateix per a tots els professors de totes les universitats, facin molt o facin poc, perquè són funcionaris públics.

— **Això té solució?**

— Cada vegada que s'ha intentat canviar aquest sistema hi ha el típic professor que et diu: «vostè m'hauria de comptar com a articles acadèmics els articles que faig per als diaris». Ens queixem que els graduats surten mal preparats, però hi ha professors que expliquen el mateix que fa trenta anys. Els incentius per esforçar-se són massa dèbils o són inexistents. El salari i l'estatus professional del professor haurien de dependre de la seva docència i de la seva recerca. Si no hi ha un vincle poderós entre l'esforç i la producció acadèmica d'una banda i el salari i l'estatus professional de l'altra, és inevitable que passi el que passa a la universitat espanyola. I hi ha pressions per no tocar el «statu quo».

— **Potser la solució seria que la universitat fos pública però gestionada amb criteris «privats»...**

— Sí, però s'ha d'organitzar de manera que aquests criteris introdueixin l'excel·lència en la recerca i això no és tan fàcil. A Anglaterra, fa uns anys, el govern va crear un pot de diners per finançar recerca i departaments acadèmics que es reparteix en funció

de la producció acadèmica. Cada professor de cada departament ha d'enviar els millors quatre articles publicats en els darrers sis anys i hi ha un tribunal que dóna una nota a cada departament, i cada departament rep més o menys diners per al següent període de sis anys en funció de la seva posició en un rànquing de departaments de tot el Regne Unit. Això sol ha canviat completament el panorama.

— **En quin sentit?**

— Abans els departaments mediocres fitxaven professors mediocres, professors «que no ens facin quedar gaire malament». Aquest sistema autoalimentava la mediocritat. Amb el sistema nou els departaments fitxen el millor professor que poden fitxar, perquè els ajudarà a tenir més diners del pot. Amb el nou sistema, els companys del professor mediocre no li deixen fitxar professors mediocres ni tenir els seus «protegits», perquè hi surten perdent tots. El nou sistema augmenta la pressió per fitxar gent bona.

— **I als EUA, com funciona la contractació de professors?**

— És diferent, perquè es tracta d'un mercat obert, i el teu salari depèn de les ofertes que et facin les altres universitats, que a la vegada depenen del que hagis investigat i publicat. Si estàs al MIT i vols cobrar més, has d'aconseguir que els de Harvard et facin una oferta. Quan el mercat és lliure, s'autoregula. Les universitats bones atrauen professors bons i alumnes que paguen matrícules més altes.

— **A Anglaterra la universitat es manté amb fons públics?**

— Fins ara sí. Amb la darrera retallada, els fons públics es van reduir molt i ara s'ha de finançar apujant les matrícules. Però han creat un sistema de crèdits per pagar la matrícula que cal retornar quan l'alumne ja s'ha graduat i cobra un salari. En la concessió del crèdit es té en compte la renda dels pares i, a l'hora de tornar-lo, la feina que tinguis i el salari que cobris. La idea és que ningú

amb capacitat no es quedi fora de la universitat. De tota manera, per a la gent més desafavorida els costos més alts no són la matrícula, sinó el temps. El cost d'estar quatre o cinc anys sense treballar i sense cobrar. La universitat gratuïta o molt barata és una de les conquestes de l'estat del benestar més regressives.

— **Ho he entès bé?**

— La correlació entre accés a la universitat i renda familiar és altíssima, de manera que, tot i essent gratuïta, qui accedeix a la universitat són les classes mitjana i alta. Per tant, si amb diner públic estàs mantenint unes matrícules barates, estàs afavorint gent rica i gent que serà rica més endavant gràcies a la formació universitària. En termes redistributius, el sistema és molt regressiu. Seria millor tenir unes matrícules més altes i un sistema de beques més potent, en què la beca depengués de la renda dels pares i de l'expedient acadèmic. Malgrat el discurs de la redistribució, aquí hi ha una redistribució a favor de les classes mitjana i alta.

— **Hem «sacralitzat» el creixement una mica massa? Molts ens hem educat en la idea que si els països i les empreses no creixen, això és un desastre...**

— El creixement no és un objectiu per si mateix. L'objectiu és el benestar. Però el benestar —i les mesures de la felicitat que s'han començat a popularitzar— està molt correlacionat amb la renda per càpita. A més, la renda per càpita és un indicador fàcil de mesurar i tenim dades des de fa molts anys.

— **Podem créixer il·limitadament? El món dóna perquè tothom consumeixi amb els patrons de consum d'occident?**

— Amb la tecnologia actual, no. La majoria de teories modernes del creixement diuen que la font del creixement no és l'acumulació de capital sinó el desenvolupament tecnològic. Com que no

sabem què s'inventarà demà, és molt difícil fer prediccions. De tota manera, la gent de la Xina o l'Índia o l'Àfrica no podran consumir mai com nosaltres. En canvi, sí que podran assolir el mateix nivell de benestar... si descobrim la manera de fer-ho. Cal ser optimistes i pensar que el progrés tecnològic que hi ha hagut en els darrers dos segles no s'aturarà de sobte.

— **Hem confós creixement amb prosperitat?**

— Jo em dedico al desenvolupament en països pobres i allà ho veus clar. He anat a la Xina cada any els últims deu anys. La diferència és increïble i és positiva. Tot i els racons de pols com ara el medi ambient. A la Xina s'han venut milions de rentadores, de neveres, de microones, d'aspiradors... en els darrers quinze anys. Es tracta d'aparells que milloren la vida de la gent. Això és consumisme exacerbat o és prosperitat? Els xinesos també tenen dret a tenir una nevera. S'han construït milions d'habitatges i ciutats modernes en pobles on abans no hi havia clavegueres. Aquestes ciutats són lletges però tenen un nivell de confort que no tenien els pobles, més bonics però plens de rates. I això ha passat d'ençà dels anys 80, quan curiosament la Xina ha estat creixent anualment al 7%, el 8% o el 9%.

— **Creus que la Xina algun dia petarà? Hi ha bombolles?**

— S'ha de diferenciar el curt termini del llarg termini. La gent, avui, viu millor que fa trenta anys. I passi el que passi i peti el que peti, no tornarà a la situació de fa trenta anys. El creixement és real perquè és tecnològic i els xinesos estan fabricant coses. Però hi ha una bombolla immensa en el mercat immobiliari xinès, que si peta provocarà una recessió. Però no es tornarà a la situació d'abans. Si algú recorda la Xina de fa cinquanta anys, veurà que ha estat un miracle econòmic sense precedents. Com en el cas d'Espanya. Si comparem l'Espanya d'avui amb l'Espanya del 59, veurem que s'ha produït un miracle

econòmic. Espanya era un país del tercer món, amb rucs pel carrer. Ara podem viure una gran recessió, però la història dels últims cinquanta anys ha estat la història d'un miracle econòmic. Els mercats tenen això de les bombolles que provoquen recessions... Però són fluctuacions a curt termini d'un patró de creixement i de millora del benestar a llarg termini.

— **És possible durant molts anys una economia de mercat sense democràcia? Hi pot haver una revolució política a la Xina?**

— Ha de passar alguna cosa. La pregunta és si passarà bruscament o passarà de manera controlada, al llarg de molts anys. I tampoc no és obvi que el seu sistema polític s'acabi assemblant al nostre. Però el seu sistema polític s'ha d'obrir més i permetre més interacció amb el ciutadà. Perquè una economia de mercat funcioni bé, calen moltes regulacions i quan un govern regula ha de tenir en compte els interessos de tots els agents. Si un govern regula sense interactuar amb tots els agents o interactuant només amb un de sol, és fàcil que es creïn rendes que algú s'apropriarà. Aquí és on apareixen els problemes i els sistemes perden legitimitat. Jo, a la Xina, encara no veig prou irritació popular com perquè hi hagi una revolució democràtica, però hi ha molta gent que vol canviar el sistema i que vol que s'enfonsi el partit comunista i hi hagi eleccions.

— **És cert que hi ha tanta corrupció a la Xina?**

— La gent està irritadíssima amb la corrupció perquè n'hi ha molta. I el partit ho sap. Per això el nou president està promovent una gran lluita contra la corrupció, perquè amb la corrupció està en joc la legitimitat del partit. Com que el partit comunista no té legitimitat ideològica perquè de comunistes no ho són, la institució ha de basar la seva legitimitat en el fet d'haver sabut conduir el país cap a la prosperitat. Però tots els escàndols de corrupció i els escàndols de menjars contaminats i d'edificis fets amb ciment amb aluminosi que cauen per un

terratrèmol perjudiquen la legitimitat institucional. La gent comença a pensar que els polítics són al poder perquè les coses es facin bé... Un exemple. La Xina és el país del món amb més quilòmetres absoluts de tren d'alta velocitat. Una de les reformes del nou president de la Xina és la reducció del nombre de ministeris perquè n'hi havia massa, més de trenta. El primer ministeri que han eliminat és el de trens, perquè n'ha sortit un munt de corrupció.

— **Nosaltres no som un bon exemple en trens d'alta velocitat...**

— El següent país és Espanya, que té més quilòmetres absoluts que el Japó i que França. Amb l'agreujant que el que fa més eficient el tren d'alta velocitat, tant en cost de construcció com en

cost d'explotació, és l'orografia. Com més plana, millor. Doncs... Espanya és el país amb la pitjor orografia d'Europa. Aquí hem connectat amb AVE poblacions que no arriben als cent mil habitants. En els sectors amb molta concessió d'obra pública, és molt fàcil que hi hagi corrupció.

— **Hi ha correlació entre democràcia i creixement o benestar? La democràcia és un prerequisit per al creixement o el benestar?**

— No. És cert que molts països pobres són dictadures. Però hi ha països que creixen molt i que també ho són, com la Xina. I en canvi l'Índia és una democràcia i també creix. L'exercici empíric que ens agradaria fer és: posem als EUA una dictadura i a veure què passa. Creixeria més o creixeria

menys que amb democràcia? La relació, si existeix, és molt difícil de quantificar. La democràcia i la representativitat són un bé de luxe. Quan una població arriba a un cert nivell de vida, demana aquest bé. I això pot tenir d'altres avantatges en termes de controlar els governs millor. Hi ha raons per pensar que la democràcia hauria d'ajudar, però les dades no ho corroboren encara. I els països com la Xina i l'Índia no només creixen pel que està passant a la Xina i l'Índia, sinó pel que passa al món, per la globalització. Les dades no són prou riques com per sustentar afirmacions del tipus: «si jo li poso una democràcia, vostè creixerà».

— **Com veus la situació econòmica catalana i espanyola, des de Londres?**

— Molt difícil. El 2007 assolim el mínim d'atur de la sèrie històrica espanyola, un 7%. Però en aquell moment teníem un 15% de la població activa treballant a la construcció. Si el sector de la construcció no torna a ser mai més el que era (i hem d'esperar que no ho torni a ser per no tenir altra vegada una economia totalment desequilibrada), un atur del 22% és inevitable, atesa l'estructura productiva i de formació del país. Fins i tot en fases expansives del cicle i creixements positius, és probable que vegem durant molts anys nivells d'atur superiors al 20%. I a més la gent que treballava a la construcció no es pot reciclar perquè té un nivell formatiu baixíssim. D'altra banda, serà difícil assolir creixements positius amb tant d'atur perquè no hi ha consum i perquè gran part de la capacitat productiva del país està ociosa perquè no pot produir res. Molta gent que estava treballant fa cinc anys ara no treballa i no tornarà a treballar més, perquè aquestes indústries han desaparegut. I això farà difícil que la renda per càpita creixi. Això no obstant, la gent preparada tornarà a trobar feina i els seus salaris tornaran a pujar a mesura que canviï el cicle. Hem arribat a una Espanya amb dues velocitats perquè tenim un sistema educatiu desastrós que ha creat una distribució de

l'educació completament dicotòmica. Tenim el fracàs escolar més alt de l'OCDE, amb un quaranta per cent d'alumnes que no acaben l'ESO, i tenim una de les taxes d'accés a la universitat més altes d'Europa, amb un 40% de gent amb un títol universitari. Aquest 40% se'n sortirà. Però l'altre 40% no, si la construcció no torna; o si les manufactures no tornen.

— **I tornaran les manufactures?**

— A Europa la manufactura només és competitiva si fa productes d'alt valor afegit. En un món globalitzat en què hi ha la Xina, l'Índia, el Vietnam... o l'Europa de l'Est no pots competir en preus. L'únic model que queda a l'Europa occidental és el model alemany o el del nord d'Itàlia o el d'alguns indrets de França: manufactura tecnològicament puntera. Un BMW no es pot fer a la Xina. Però hi ha dos problemes: primer, en aquest país en tecnologia no som ningú; i segon, per a aquest tipus de manufactura no pots refiar del 40% de gent menys qualificada que no ha acabat l'ESO. La manufactura que pot sobreviure a la globalització no és possible amb la mà d'obra que tenim.

— **No creus que a la crisi financera se sobreposa una crisi de la manufactura, més «nostra»?**

— Sí. Hauríem tingut la «nostra» crisi igualment, amb independència de la crisi financera internacional; una crisi que es comença a produir a partir de principis dels noranta amb les deslocalitzacions. Era una manufactura tradicional, amb empreses poc interessades a reciclar-se tecnològicament. El que passa és que llavors no ens ho va semblar, perquè després de la crisi dels noranta va començar la bombolla immobiliària i l'entrada de molts diners procedents d'Europa. La «nostra» era una crisi a càmera lenta.

— **Per tant, el problema ha estat la construcció...**

— Quan un sector està tan sobredimensionat i crea tant diner fàcil a l'economia, hi ha moltes

externalitats negatives. Sense el sector de la construcció potser ara no tindríem un 40% de gent poc qualificada perquè va abandonar els estudis. Tenien l'oportunitat de clavar totxos i guanyaven més diners que ningú. Si et quedaves a l'escola feies el burro. La segona externalitat negativa és la corrupció que està apareixent, el podrimet institucional. Massa diner fàcil que dóna voltes en un sector lligat a la regulació (requalificacions, etc.). Aquest fenomen associat al diner fàcil es coneix com la maledicció dels recursos naturals i es dóna en països que tenen petroli i no desenvolupen les manufactures. Els nostres recursos naturals han estat el sòl i el sol. Això ha provocat que tinguem una mà d'obra que no serveix per altra cosa que per a això.

— **Tu has treballat el tema de la governança. En això aquí també devem punxar. Un munt de corrupció i aquí no dimiteix ningú...**

— Un primer problema és que no se sap qui és responsable de què, perquè hi ha opacitat. Però un segon problema és que a vegades sabem qui n'és el responsable perquè ho ha confessat i tampoc no passa res. El cas més clar és el del Sr. Millet. O el cas de València, en què, a més corrupció, el partit en el govern treu més vots per un sistema clientelista creat també pel diner fàcil.

— **Que ens hagin plogut tants diners en tants pocs anys, ens ha anat bé o ens ha anat malament?**

— M'agradaria pensar que els diners que han vingut d'Europa no només s'han fet servir per finançar la construcció d'urbanitzacions fantasma. Però la sospita és que molts d'aquests diners s'han fet servir per a coses improductives i ara ens tocar pagar interessos per coses improductives.

— **Com es veu des de Londres el procés sobiranista català?**

— Hi va haver molta efervescència i moltes preguntes després de l'11-S [11 de setembre del 2012] i després de les eleccions del 25-N [25 de novembre del 2012], però ha anat decaient l'inte-

rès, perquè aquí tampoc no hem fet res per continuar sortint en els mitjans internacionals. L'ull dels mitjans internacionals canvia molt ràpid i passen moltes coses al món.

— **Els anglesos veuen el procés català paral·lel al procés d'Escòcia?**

— No entenen per què si a Escòcia es pot fer un referèndum, aquí no. L'argument que cal utilitzar per vendre el procés a fora és el del «dret a decidir». És millor no treure el tema de la redistribució fiscal, perquè si el treus et titllen d'egoista i insolidari. I això que hem explicat com és de demencial el sistema de redistribució espanyol. Posem l'exemple de València, que està per sota de la mitjana en renda per càpita i en canvi és contribuïdora neta, mentre que d'altres comunitats que estan per sobre són receptores netes. Però el millor argument és el del «dret a decidir». Nosaltres volem votar, com en qualsevol democràcia, i l'Estat no ens deixa. Això ven més i et veuen amb més simpatia.

— **Tornant a Catalunya, com hauria de ser la governança l'endemà, en una Catalunya independent? Quines coses s'haurien de tocar?**

— Gairebé totes les coses que s'haurien de tocar tenen a veure amb la transparència. No pot ser que els candidats dels partits polítics surtin de llistes tancades decidides en una habitació fosca a les golfes de la seu d'un partit sense cap mena de supervisió ciutadana. No pot ser que no tinguem un òrgan avaluador de les polítiques públiques, objectiu, que pugui dir quin és el cost real d'una política pública determinada i que pugui contradir si cal les dades aportades pels polítics. No pot ser que tinguem la justícia que tenim. És molt important per a un país que hi hagi un marc de contractació àgil. No pot ser que tinguem tants cossos professionals, corporativistes, que defensen les seves parcel·les d'interès, amb la protecció de la llei (notaris, etc.). La telefonia és un oligopoli, els aeroports són un monopoli estatal. Però hi ha una pregunta que ens hauríem de fer tots: què ens fa

pensar que una Catalunya independent seria capaç de proporcionar-se aquests institucions? Perquè si hem de reproduir a petita escala el que ja tenim, no val la pena posar-nos-hi.

— **De fet, si no tenim llei electoral és pels partits catalans...**

— La governança de la Catalunya independent també dependrà molt de com s'hi arribi. Respecte a com s'està fent el procés, m'agrada que sigui un procés no organitzat ni controlat pels partits polítics. Es tracta d'una onada de la societat civil i els polítics estan intentat fer surf a sobre de l'onada. La possibilitat que el procés arribi a bon port és més alta com menys control en tinguin els partits.

— **El diputat de districte britànic és el model?**

— Amb el diputat de districte almenys pots anar a trobar algú si tens algun problema. Hi ha una persona que és el teu representant, malgrat que potser no és la persona a qui has votat. A Westminster, la disciplina de partit no està gens clara. El polític és d'un partit, representa aquest partit, però hi és pels vots d'un districte. Si el parlament vol fer un llei contrària als interessos del meu districte, puc pressionar el meu diputat perquè s'hi oposi. Abans de votar la llei, el diputat de districte ha de pensar que ha de tornar al seu districte i explicar el sentit del seu vot. Aquí, si et surts de la disciplina del partit et sancionen. És increïble que el partit de tant en tant et deixi votar en funció de la consciència. Tots els vots haurien de ser en funció de la consciència! Aquí els polítics es deuen al partit i no a l'elector, perquè els reglaments obliguen els diputats a votar amb el seu partit, perquè els electors no voten la persona sinó una llista ja tancada. El diputat no és un representant del poble, sinó un representant del partit que el poble ha votat. En canvi, el districte unipersonal trenca aquest lligam, i els partits intenten controlar els vots dels seus diputats oferint-los coses per al seu districte a canvi del seu vot. I el

més important: cada quatre anys el diputat ha de tornar al seu districte i explicar el que ha fet i el que ha votat.

— **Quin grau d'implicació tens amb el procés sobiranista, més enllà de pertànyer al Col·lectiu Wilson?**

— Jo sóc escèptic amb el sistema de partits i no hi ha cap carnet que em convenci. Per això ja m'està bé limitar la meua implicació a la pertinença al Col·lectiu Wilson, format per persones que no tenim carnet de partit ni la mateixa ideologia política i que a més tenim visions molt diferents de com organitzar una societat i de com hauria de ser l'endemà. Segurament jo sóc el més d'esquerres... L'únic que pretenem és desmuntar mentides econòmiques a base de veritats gairebé incontrovertibles. Per això podem ser tan transversals. Però a l'hora de plantejar un projecte de país ja no hi hauria tanta coincidència. En algunes coses ens seria fàcil posar-nos d'acord: tenir uns serveis públics eficients i que es gestionin escoltant l'opinió dels ciutadans. Però potser no estariem tan d'acord sobre si hi hauria d'haver funcionaris o no.

— **T'has tornat més «euroescèptic» vivint a Londres?**

— Veient tot el que està passant, és difícil no ser una mica escèptic. Això d'Europa és un nyap. S'estan donant tots els problemes que els economistes ja havien anticipat als anys noranta. Una unió monetària sense òrgans únics reguladors, sense algú que mani havent passat per les urnes, amb tan poca legitimitat democràtica. Els britànics celebren no haver-s'hi posat.

— **No et cansaràs de la recerca?**

— No, perquè el que està passant al món en el meu àmbit de recerca és fascinant. Amb la crisi ara sembla que tot plegat sigui un fracàs, però el que ha succeït en els últims vint anys és el miracle econòmic més gran de la humanitat. Només agafant la Xina i l'Índia, més de mil milions de

han assolit un cert benestar desmenteix la visió que podem tenir dels investigadors com a gent ensopida, freda i analítica. Certifico que li han brillat els ulls quan ha dit que estudiar aquests miracles econòmics és fascinant...

persones han sortit de la pobresa més extrema i han assolit un nivell de classe mitjana digna. Això no havia passat mai a la història. I entendre com això ha passat i fins a quin punt és sostenible a la Xina sense canvis institucionals és fascinant. Entendre què està passant a l'Àfrica..., que està creixent molt. És sostenible o no? Es deu només als recursos naturals, a les mines i al petroli?

— **Té tan futur com diuen, l'Àfrica?**

— No ho sabem. Per això és fascinant estudiar-ho. Són preguntes de recerca obertes. I tot i que jo sóc més teòric que empíric, per veure què està passant en aquests llocs cal anar-hi i parlar amb la gent. Això és el que ho fa tant interessant.

En Gerard Padró és un home assossegat, a qui li agrada fer-se preguntes i intentar respondre-les, com correspon als bons investigadors acadèmics. Aquesta tasca és una cursa de fons que requereix treballar de manera pacient, gairebé silenciosa, sense pressa, pensant no en la immediatesa sinó en el llarg termini, lluny dels focus i del brogit de la quotidianitat. Però l'entusiasme i la passió que en Gerard transmet quan parla dels milions de persones que han deixat la pobresa i

ANTONI OLIVÉ I TOMÀS (Igalada, 1962) és doctor en direcció d'empreses per la UPC. Professor de direcció estratègica i empenedoria a la IQS School of Management-Universitat Ramon Llull. Ha estat directiu en diverses empreses igualadines. Col·labora habitualment als mitjans de comunicació d'Igalada. Membre del consell de redacció de la *Revista d'Igalada*.